

Капитанътъ викаше отгорѣ:

— Изваждайте водата!

Матрозитѣ се заловиха съ помпитѣ.

Въ това врѣме новъ напоръ отъ вълни удари навжтрѣ цѣлия параходъ и го разклати; водата развали прѣградитѣ, проби дупкитѣ и нахълта долу като водопадъ.

Пасажеритѣ се събраха въ голѣмата каютъ.

Покрай тѣхъ замина капитанътъ.

— Капитане, — викаха му тѣ, — какво е това? Ние загинваме! За Бога, спасете ни! Дали наистина ще погинемъ!

Капитанътъ почака, докато тѣ замълчаха, и послѣ имъ отговори, като издигна раменѣ:

— Какво да се прави, трѣбва да се покоримъ на съдбата.

— О, Господи, помилвай ни насъ грѣшнитѣ! — въздѣхна една жена.

Останалитѣ нищо не можеха да проговорятъ.

Всички се вцѣпениха отъ ужасъ.

А бурята ревѣше сѣ по-силно. Параходътъ се люшкеше на всички страни. Най-сетнѣ капитанътъ заповѣда да спуснатъ спасителна лодка; въ нея се спуснаха петъ души матрози, но лодката се обърна и матрозитѣ паднаха въ морето. Двоица отъ тѣхъ (единъ отъ тѣхъ бѣше тоя старикъ-итальянецъ, който разговаряше съ дѣцата) потънаха веднага въ водата, а трима успѣха да се уловятъ за хвърленитѣ имъ вжжета, и тѣхъ ги извлѣкоха на парахода. Сега и въ матрозитѣ пропадна всѣка надежда.

Врѣмето вървѣше. Слѣдъ двачаса параходътъ се потопи въ морето до самата куверта. Майкитѣ въ отчаяние притискаха къмъ гръди дѣцата, мнозина се прѣгръщаха и се прощаваха навѣки. Нѣкои се спускаха въ каютитѣ — да умратъ тамъ, само да не видятъ страшното, поглѣщаващото ги море! Единъ пасажеръ отъ страхъ се застрѣля прѣдъ прага на своята каюта. Погиващитѣ се връзваха единъ за другъ съ вжжета. Нѣкои жени лежеха въ несвѣстъ. Слушаха се ридания, дѣтски плачъ ужасни продължителни стенания. Нѣкои пасажери стоеха сжщо като окаменѣли, съ опулени очи и нищо неразбиращи, бѣха сѣкашъ обезумѣли. Жулиета и Марйо се притискаха заедно къмъ мачтата и като да бѣха се смързнали, гледайки морето. Морето започна по малко да

утихва; но корабътъ потѣваше сѣ по-дълбоко и по-дълбоко въ водата. Оставаше врѣме за животъ още четвъртъ часъ.

— Спуснете шлюпката¹⁾! зачу се гласа на капитана.

Спуснаха послѣдната ладийка. Въ нея влѣзоха четиринадесетъ души матрози и само трима пасажери. Капитанътъ остана на парахода.

— Спуснете се при насъ! — викаха му тѣ отъ лодката.

— Азъ ще си остана на своето мѣсто, — отвърна капитанътъ.

— Слезнете! — викаха му матрозитѣ. — Ще даде Богъ да срѣцнемъ нѣкой параходъ, тогава ще се върнемъ и ще спасимъ всичкитѣ. Слѣзнете, иначе ще загинете!

— Не, азъ ще остана тукъ.

— Има още едно мѣсто! — викаха пакъ отъ лодката. Дайте тукъ нѣкоя жена!

Къмъ борта на парахода пристѣпи една жена, сестрата на капитана, но тя не се рѣши да прѣкрачи пѣнящата се вода и да стѣпи въ ладийката. Отъ другитѣ жени никой нищо не чуваше: тѣ лежеха почти всичкитѣ безъ съзнание, оледенѣли отъ ужасъ.

— Дайте нѣкое дѣте! — викаха матрозитѣ.

До тая минута момчето — италианче и неговата другарка стоеха неподвижни, съвсѣмъ безъ паметъ, но тоя викъ: „дѣте дайте!“ изведнажъ като че ги разбуди.

И тѣ едновременно се затекоха къмъ борта на кораба, викайки и отблѣсквайки се единъ другъ, сжщо като два побѣснѣли звѣра.

— Мене!

— Мене!

— Дайте тогова, който е по-малък! — викаха отъ лодкитѣ. — Вече и безъ туй е доста тежко!

— Дайте момченцето!

Момчето, отпустна рѣцѣ, сжщо като да бѣ поразено отъ грѣмъ, и съ отчаяние погледна на Марйо.

Марйо погледна на нея... По гърдитѣ ѝ още личеше червеното петно, — съ неговата кръвъ се бѣ тя оцапала, когато вълната го блѣсна въ дѣската.

¹⁾ Малка спасителна ладийка.